

[Aaga Frandsen.]

fremsetter vi igen, fordi man netop på den måde sikrer arbejderne større indflydelse, samfundet større indflydelse på kapitalen og endelig sikrer, at de profiterer, der tjenes, også tilfalder dem, der rent faktisk tjener dem.

Hvordan er udsigterne for den beskæftigelsessituation, vi står i i øjeblikket? Man har fra forskellig side været fremme med tal. Det startede med, at vi kunne regne med en arbejdsløshed på 60.000. Senere har konsulent i arbejdsministeriet Kaj Westergaard været fremme med tallet 80.000. Jeg mener, det er meget vigtigt i den forbindelse at holde fast, at det, man registrerer her, det er kun de officielle tal. Det kan jo ikke være andet, men det er meget vigtigt at huske på, at i øjeblikket indgås der en række aftaler rundt omkring i virksomhederne, som i virkeligheden øger arbejdsløsheden, idet man indgår aftaler om arbejdsfordeling, som i virkeligheden burde kaldes ikke arbejdsfordeling, men arbejdsløshedsfordeling eller fattigdomsfordeling. For det er det, der er tale om: en række bliver tvunget til at dele arbejdsløsheden og den mindre indkomst mellem hinanden i stedet for at kaste nogle bestemte ud i arbejdsløshed. Derfor er de officielle tal, som måske vil vise 80.000, afgjort i underkanten. Måske er det 100.000, måske er det helt op til 150.000. For der er jo ikke bare tale om dem, der indgår på aftaler om arbejdsfordeling, vi ikke får registreret; der er også tale om, at en række, ikke mindst unge, ikke lader sig arbejdsløshedsforsikre, fordi det er håbløst at få arbejde. Derfor må vi også regne med, at disse heller ikke kommer ind i statistikken, og derfor er arbejdsløshedstallene formentlig langt større og langt mere uhyggelige, end de officielle tal vil vise.

Statsministeren har ved forskellige lejligheder fremhævet, at regeringen ikke bevidst bruger arbejdsløshed som led i den økonomiske politik. Her er det igen ikke bare et spørgsmål om, hvad statsministeren siger, men det må også være et spørgsmål om, hvad statsministeren gør. Men det er nu sådan, at en række andre udtalelser fra regeringens medlemmer ikke direkte kan tolkes på samme måde, men må tolkes på en lidt anden måde. Jeg tænker i den forbindelse på udtalelser, som i øvrigt også hr. Erling

Dinesen har hæftet sig ved, nemlig arbejdsministerens udtalelse. Det er ifølge Ritzaus Bureau en udtalelse, som er afgivet på det nordiske arbejdsministerråd i Stockholm. Jeg vil anmode arbejdsministeren om at afkræfte citatet, hvis det ikke er arbejdsministerens ord, for der er i virkeligheden her tale om et andet syn end det, at man ikke ønsker at bruge arbejdsløshed i den økonomiske politik. Ifølge Ritzaus Bureau sagde arbejdsministeren:

„I valget mellem at opretholde beskæftigelsen eller genoprette ligevægt i handelsbalancen tvinges de danske politikere til at vælge det sidste.“

Det kan jeg ikke tolke på anden måde. end at arbejdsministeren mener, at de danske politikere, og det må jo først og fremmest her være regeringen, bliver nødt til at vælge betalingsbalanceproblemet løsning før løsningen af arbejdsløshedsproblemet. Det mener jeg også er det, vi rent faktisk kan se i den politik, som regeringen har ført, for der kan ikke være tale om, at regeringens økonomer er så dårlige, at de ikke kan se, at den politik, man fører, vitterlig må føre til arbejdsløshed. Derfor må jeg slutte denne afdeling med at sige, at regeringen rent faktisk må have ønsket en form for arbejdsløshed, måske ikke så stor, som vi har set den.

Der er efter min mening to måder, på hvilke regeringen kunne vise, at man ikke ville bruge arbejdsløshed i forbindelse med den økonomiske politik. Den ene er ved at give beskæftigelse, det har jeg berørt, og den anden er ved at yde fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste for dem, der tilfældigt og uden egen skyld kommer i arbejdsløshed. På den måde kunne man vise, at man ikke ønskede at bruge de arbejdsløse i den økonomiske politik, for hvis der var fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste, var der jo ikke nogen nationaløkonomisk gevinst ved at lade folk gå arbejdsløse, så var der ikke nogen dæmpning af efterspørgselspresset, og derfor kan regeringen bevise, at den ikke ønsker at bruge de arbejdsløse i den økonomiske politik, ved at indføre fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste.

SF tror som sagt ikke på, at arbejdsløsheden på én gang kan afhjælpes, og derfor må det være afgørende, at vi i stedet for søger for, at de mennesker, der tilfældigt ka-